

— Обещахъ, а сега си земамъ обещанието назадъ.

— Но ти знаешъ, че на твоитъ години и при твоето здраве не трѣбва да се пуши!

— Пъкъ азъ ще ти докажа, че може . . . Искамъ да пуша и ще пуша! А ти твърде не ме задѣвай! — вече съвсемъ грубо той прекъсна разговора.

Между това самъ виждаше, че тютюнътъ го трови. Па и не му се толкова пушеше, но не искаше да е назадъ отъ другаритъ си.

Но защо той не каза тогазъ всичко това на майка си? Колко би се успокоила тя! А той я нагуби пакъ и й причини съвсемъ излишни страдания, които тъй лесно можеше да отстрани! . . . И колко, колко такива спомени лежатъ на душата му! Може би, майка му нѣмаше да боледува, ако той не я мжчеше така! Ако я обичаче и пазеше, тя щеше да е здрава, и сега щѣше да бжде жива, а нѣмаше да лежи въ носилото.

Какво е това? Като че спрѣха да пѣятъ. Митѣо едва сега забележи, че не е въ черква, а на гробищатата. Ето и дупката, дето ей сега ще спуснатъ ковчега съ скжпата покойница.

Нѣщо го караше, и той надникна въ дупката. Колко е дълбока! Сѣкашъ тази е по-дълбока, отколкото обикновено ги копаятъ. И колко е тъмно и страшно тамъ! Каква влага и студъ лѣхва изъ нея!

Бѣдна майко, ще лежишъ тамъ! . . .

Ковчега вече спущаха, а той още не се простилъ съ нея.

Страшно му се щѣше да извика:

— Стойте! Чакайте да се простя!